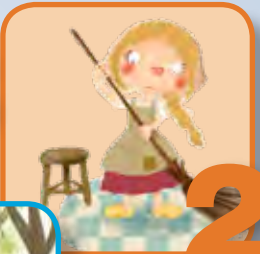

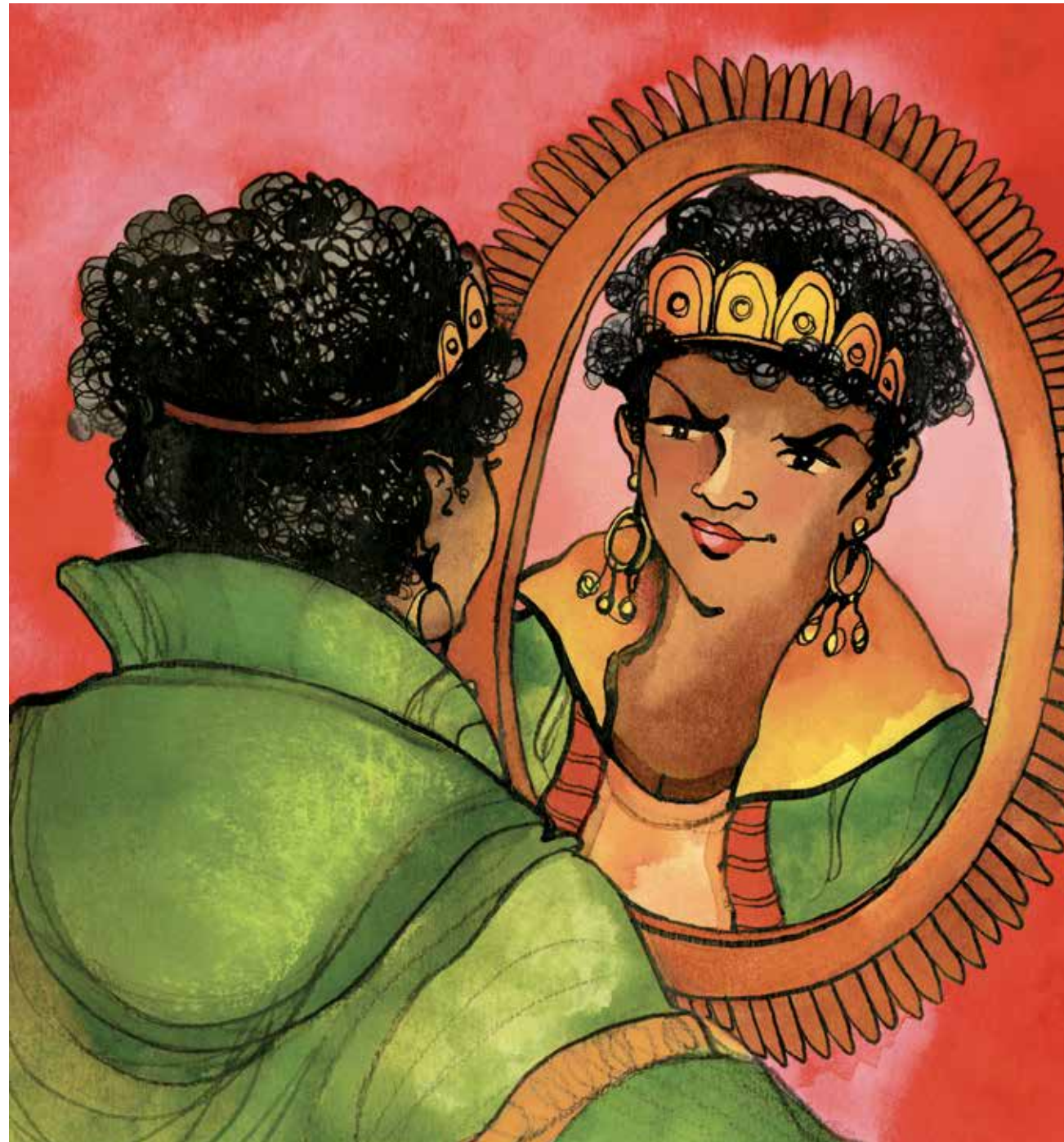

Sprookjesboek

		5	Sneeuwwitje
Ali Baba en de veertig rovers		13	
		21	Assepoester
		31	Roodkapje
De wolf en de zeven geitjes		39	
		51	Hans en Grietje

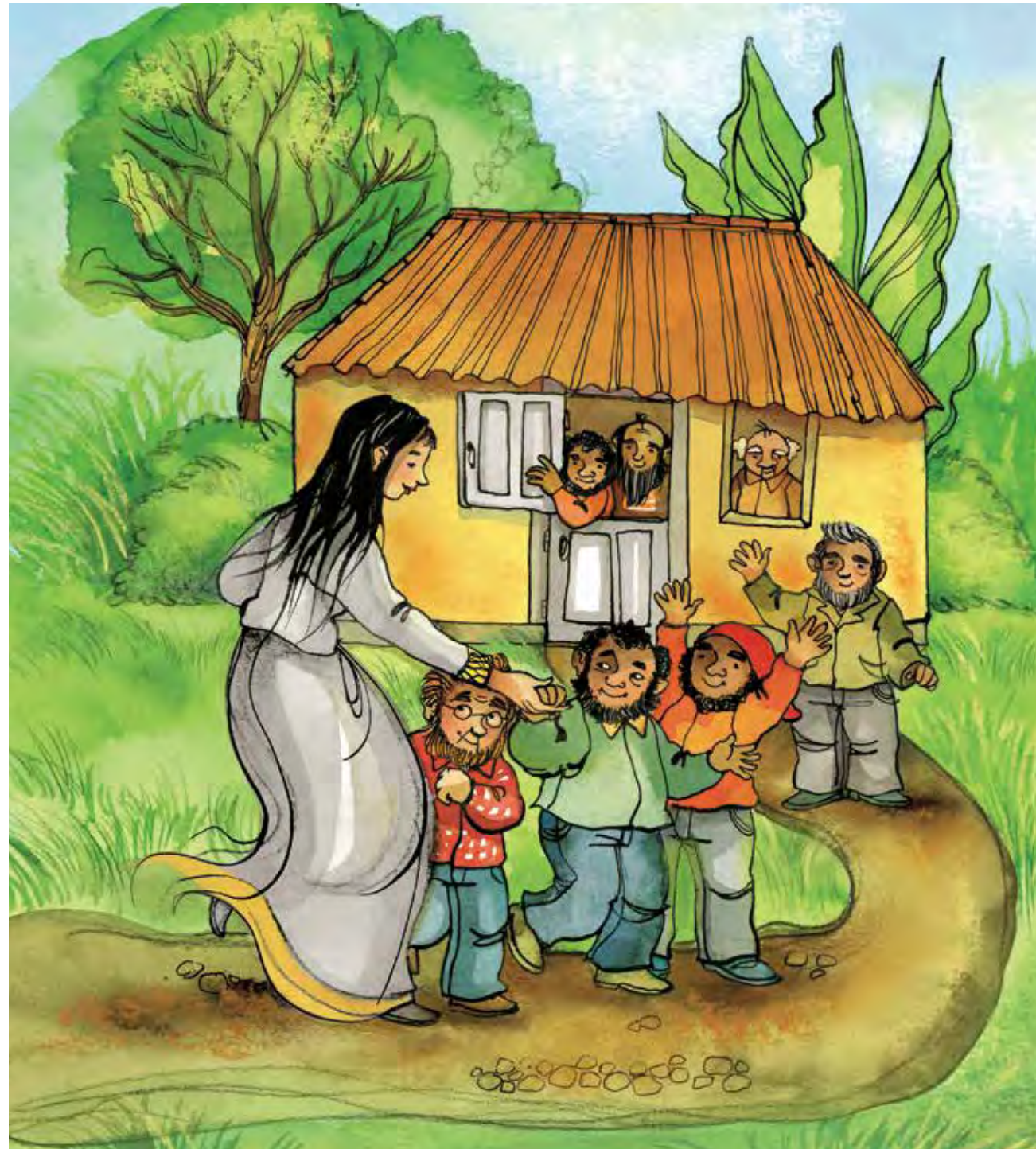
Sneeuwitje

Er was eens een heel mooi prinsesje. Zij kreeg de naam Sneeuwwitje. De koningin was niet blij met Sneeuwwitje. De koningin wilde de mooiste zijn. Ze had een spiegel waarin ze heel vaak keek. Dan vroeg ze: 'Spiegeltje, spiegeltje aan de wand, wie is de mooiste van het hele land?' En de spiegel antwoordde dan altijd: 'Majesteit, zo mooi als u is er geen. U bent het mooist van iedereen.'

Maar op een dag zei de spiegel dat Sneeuwwitje het mooiste was. De koningin was woest! Ze was zo boos dat ze Sneeuwwitje met de jager het bos in stuurde. Daar moest hij haar doodmaken. Maar de jager deed dat niet en zei: 'Ren vlug weg, meisje. Veel geluk.'

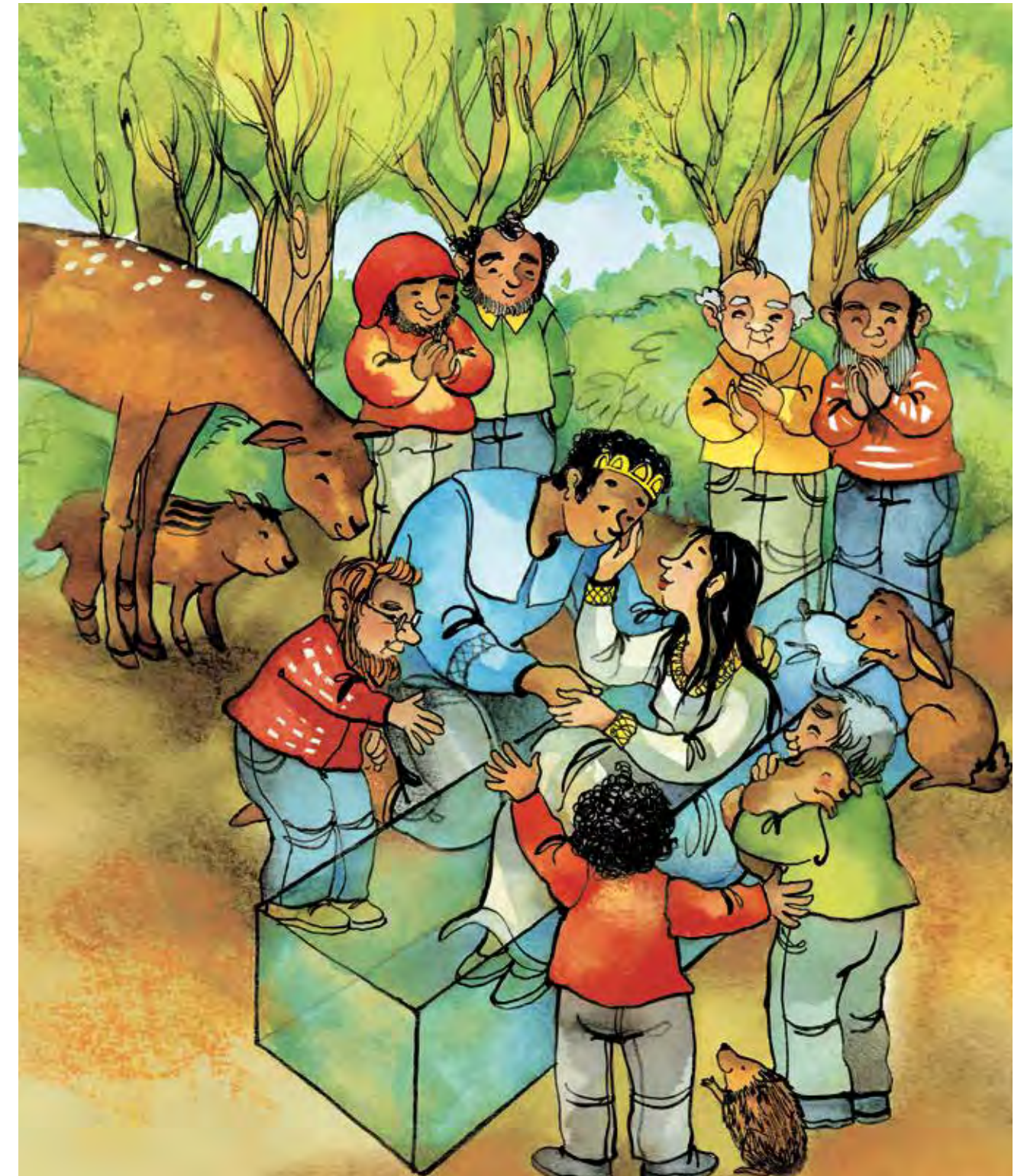
Bang en moe liep Sneeuwitje door het donkere bos. Daar vond ze een klein schattig huisje. In het huisje woonden zeven dwergen. Sneeuwitje mocht bij de dwergen blijven wonen. Terwijl de zeven dwergen aan het werk waren, zorgde Sneeuwitje voor het eten. Sneeuwitje was gelukkig.

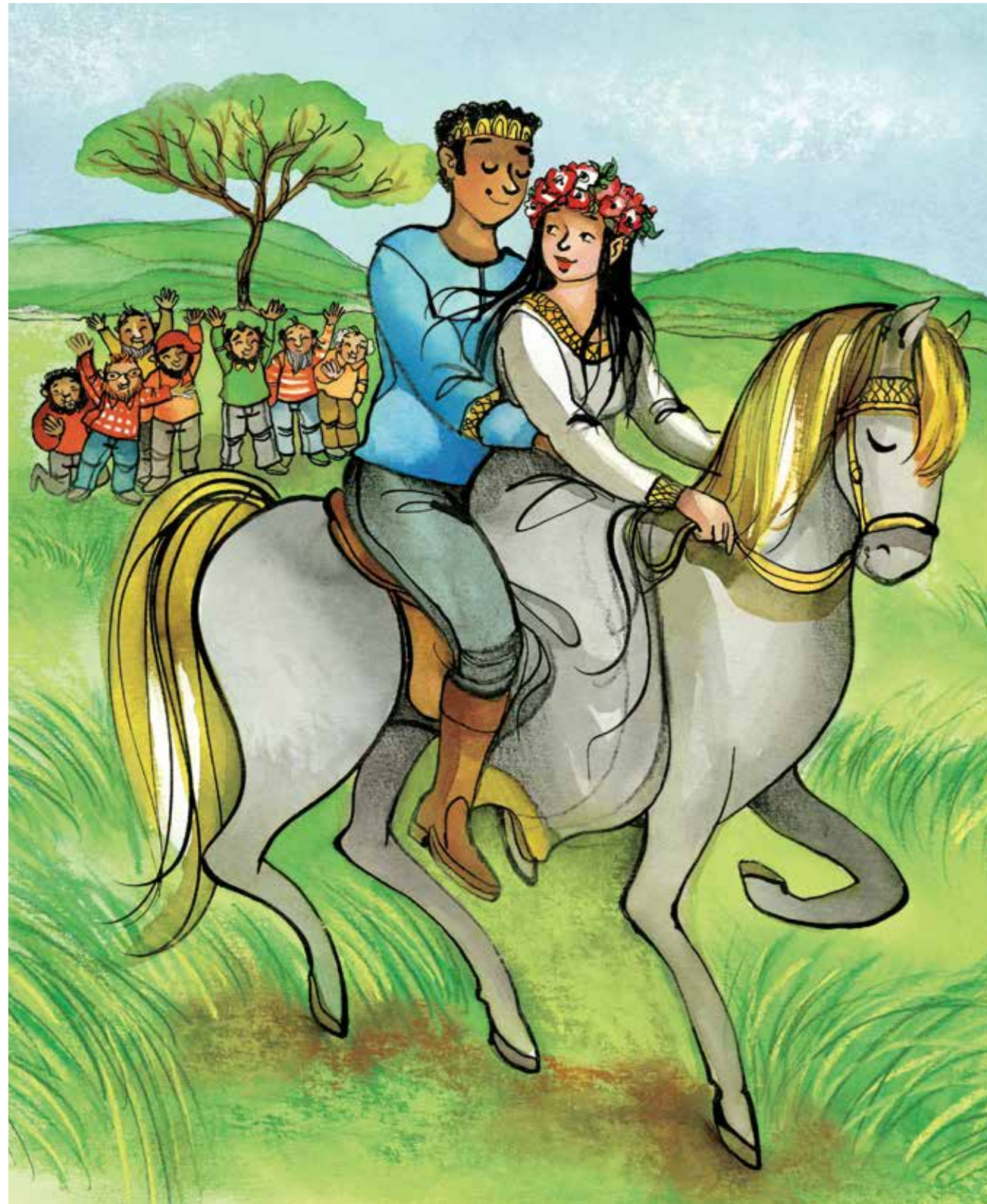
Op een dag keek de koningin weer in haar spiegel. Ze dacht dat Sneeuwitje dood was en vroeg: 'Spiegeltje, spiegeltje aan de wand, wie is de mooiste van het hele land?' De spiegel antwoordde: 'O koningin, heel mooi bent u. Maar prinses Sneeuwitje bij de zeven dwergen is veel mooier nu.' 'Wat!', schreeuwde de koningin, 'dus Sneeuwitje leeft nog...?' Ze spoot gif in een rode appel en klopte op de deur van de dwergen. Sneeuwitje deed open en kreeg de appel. Toen ze een hap nam viel ze dood op de grond. 'Hahaa!...', riep de koningin, 'nu ben ik weer de mooiste van het land!'

Twee dagen lang lag Sneeuwitje in een glazen kistje en de dwergen zaten daar verdrietig omheen. Op de derde dag zag een prins Sneeuwitje in de kist liggen en werd meteen verliefd op haar. Hij vroeg of hij haar mee mocht nemen naar zijn kasteel. De dwergen vonden het goed.

De kist viel en het stukje appel schoot zo maar uit haar keel! Sneeuwitje deed haar ogen open. 'Je leeft!', riep de prins.

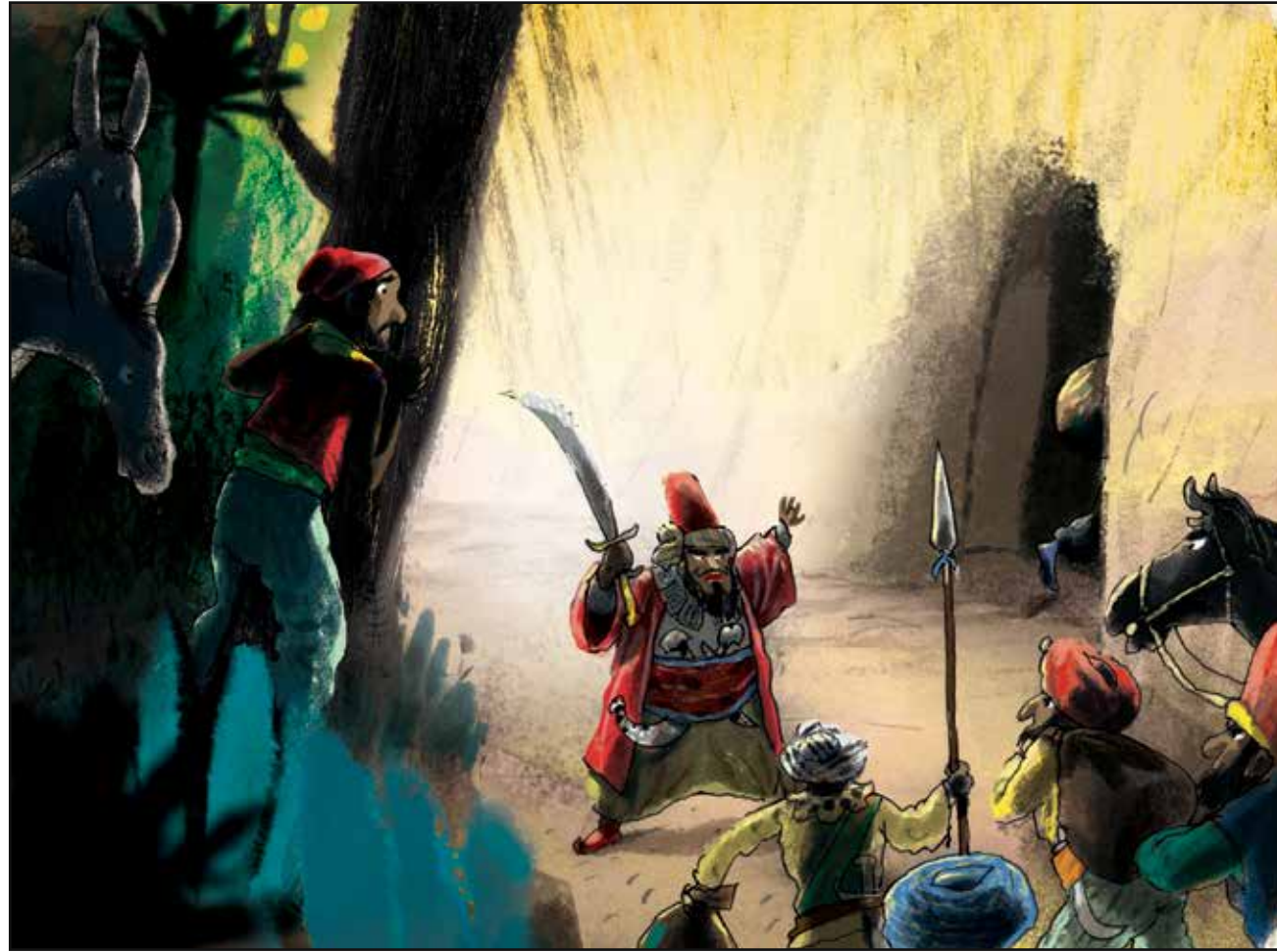

Niet lang daarna trouwden ze met elkaar. En ze leefden nog lang en gelukkig.

TAALSPRONG

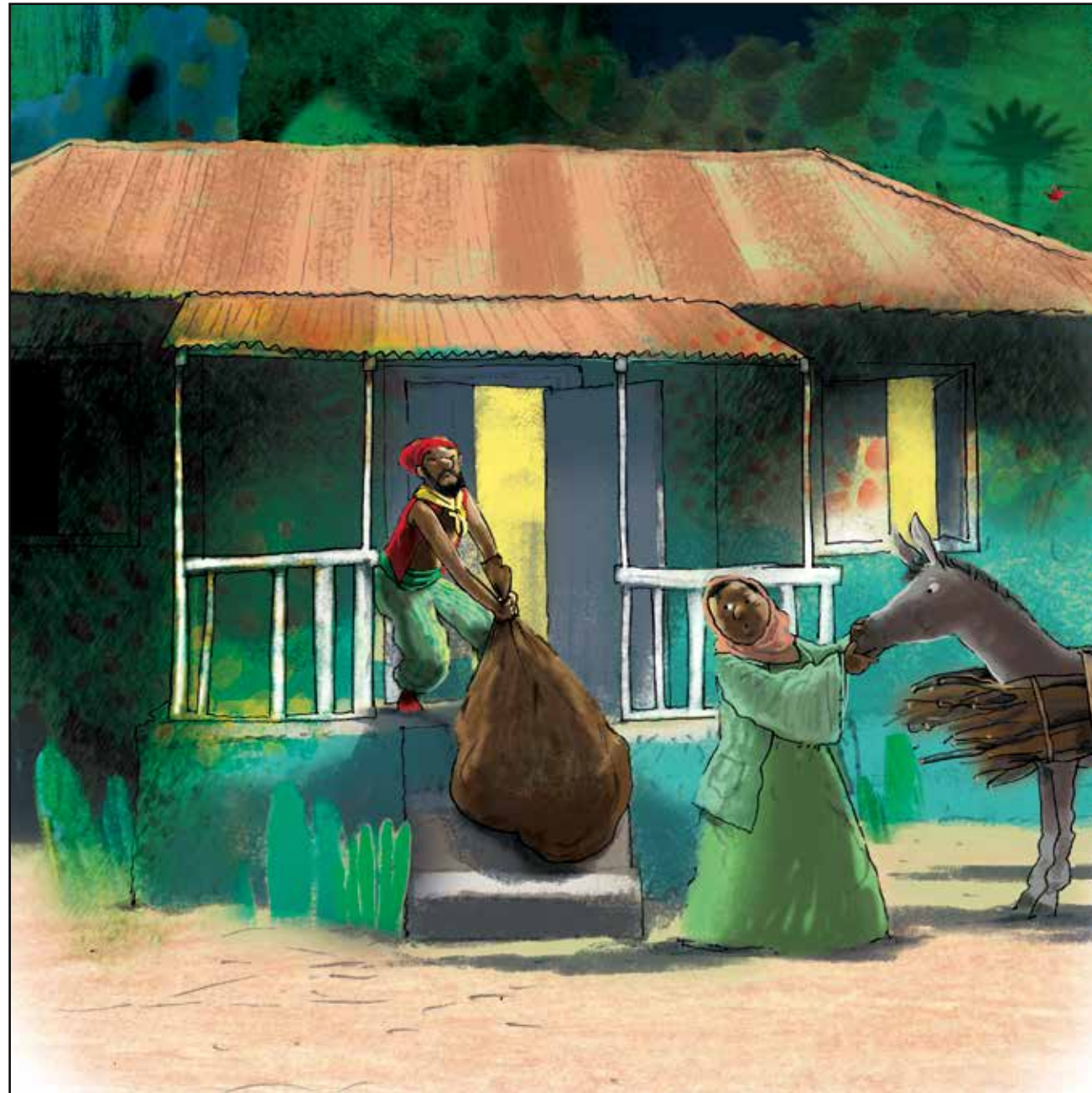
Ali Baba en de veertig rovers

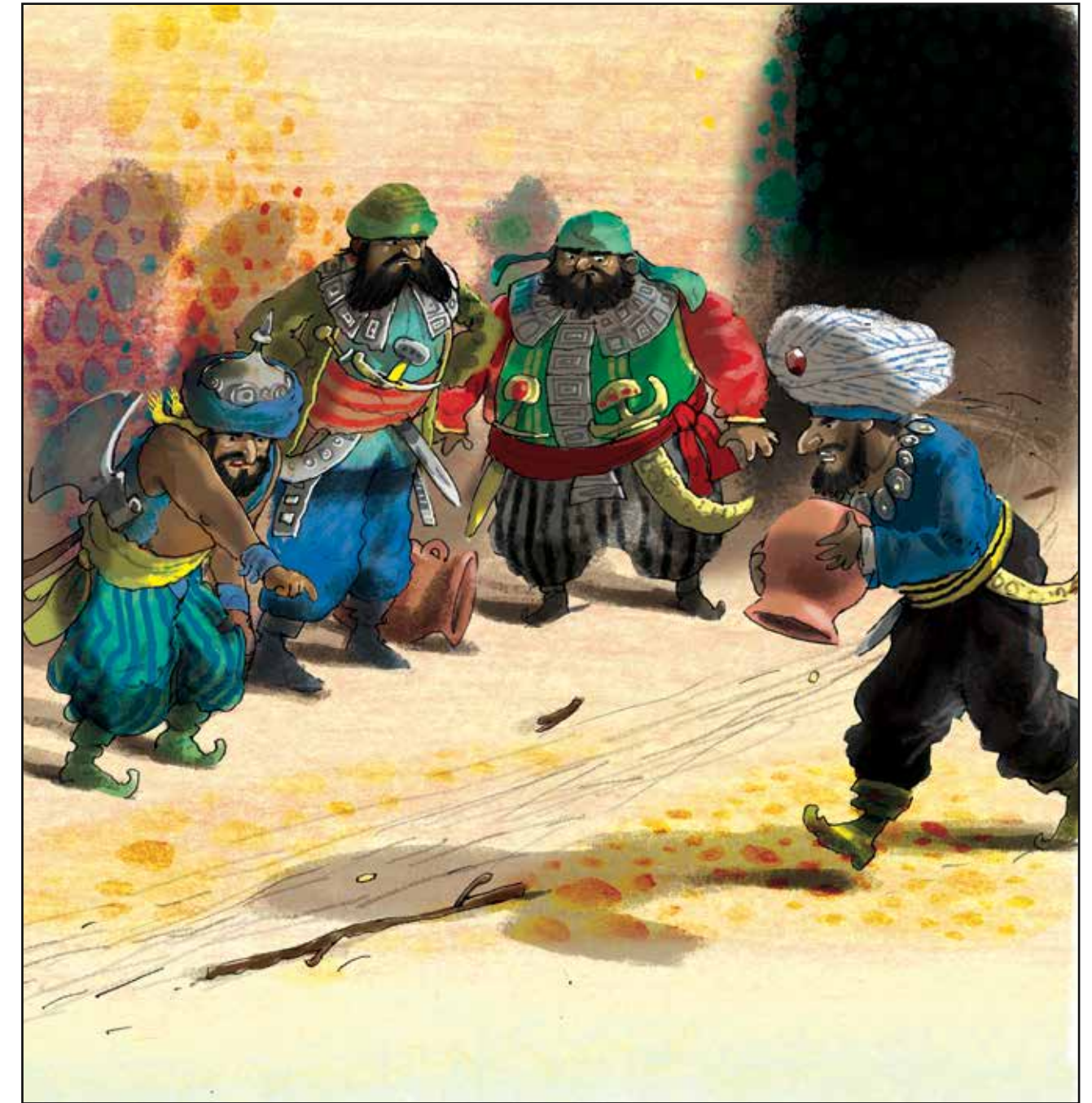
Er was eens, heel lang geleden, een arme houthakker die Ali Baba heette. Iedere morgen ging hij met twee ezels het bos in. Daar hakte hij hout, om het als brandhout in de stad te verkopen. Op een dag was hij bezig om het hout op zijn ezels te laden. Plotseling hoorde hij paarden het bospad oprijden. Ali Baba werd bang. Dat kon weleens een bende rovers zijn. Vlug verstopte Ali Baba zijn ezels tussen de struiken en verstopte zich achter een boom. Hij wachtte tot de rovers voorbij zouden rijden. Maar ze stopten heel dicht bij de boom van Ali Baba, voor een grote rots. De hoofdman van de bende schreeuwde: 'Sesam open u!' Tot grote verbazing van Ali Baba schoof een groot stuk van de rots opzij. Door de opening in de rots reden de rovers naar binnen. Veertig mannen met hun hoofdman. Ali Baba durfde niet weg te gaan. Wie weet kwamen de rovers weer snel terug. En inderdaad, even later schoof het stuk rots al opzij en de rovers reden weg.

Ali Baba liep naar de rots. 'Sesam open u!', fluisterde hij zacht. En de rots schoof opzij. Ali Baba stapte de grot binnen. Verbaasd keek hij rond. Zakken vol goud, potten vol edelstenen en juwelen. Prachtig! Hij had de schatkamer ontdekt van een roversbende. Ali Baba stopte zoveel als hij kon dragen in een zak en sleepte het de grot uit. De rots schoof weer opzij. Snel haalde Ali Baba het hout van een van de ezels, bond de zak op het zadel en ging op weg naar huis.

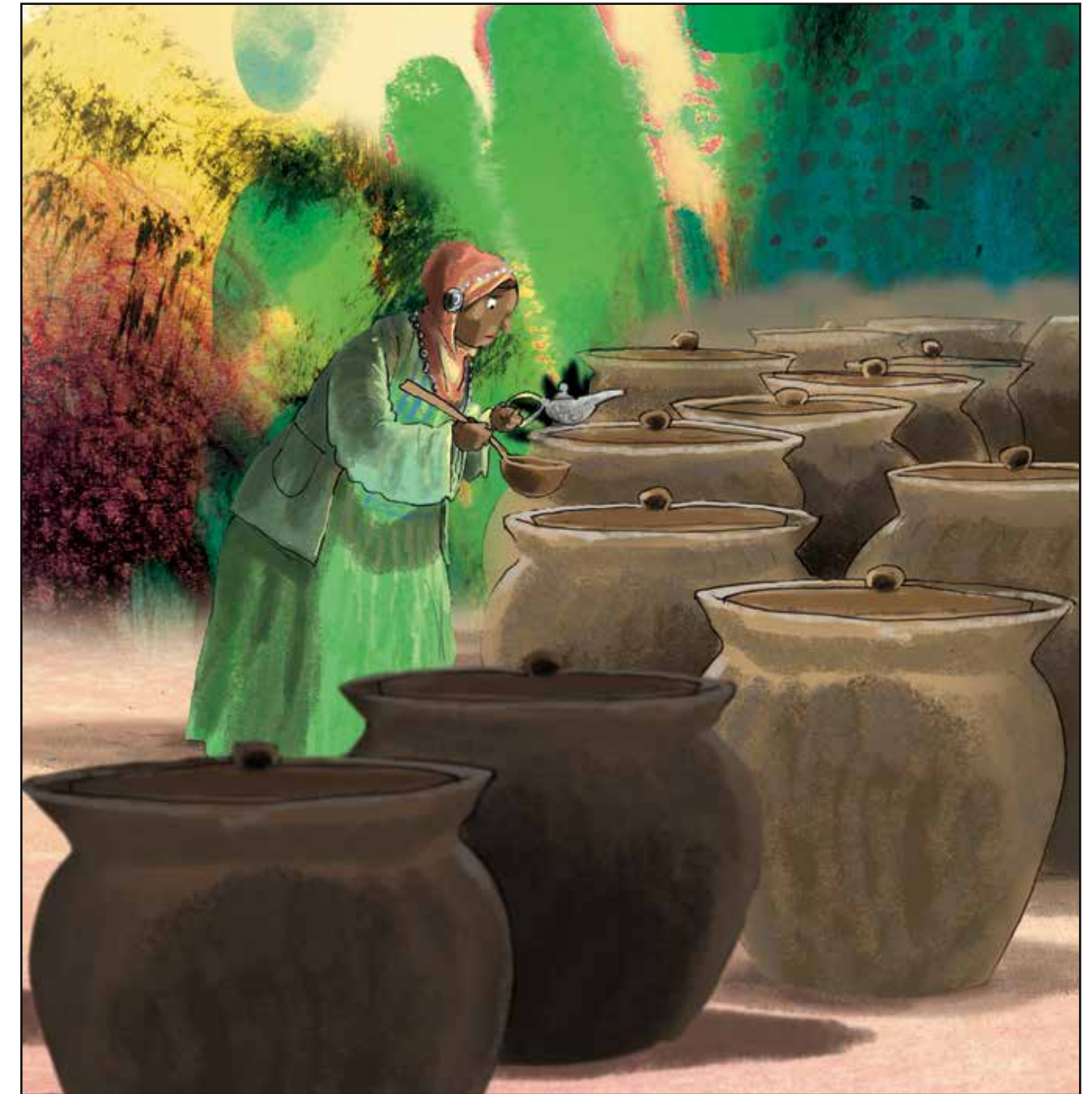
'Wat ben je laat!', zei zijn vrouw toen Ali Baba thuiskwam.
'Waar ben je geweest?' 'Ssst!', zei Ali Baba, 'help maar mee met het afladen van de ezels.' De vrouw legde het brandhout achter het huis en Ali Baba sjoowde de zak met de schat mee naar binnen. Toen de vrouw het goud en de juwelen zag was ze verbaasd, maar ze werd ook een beetje bang. 'We moeten de schat verstoppen', zei ze. Dus haalden ze stenen uit de grond en verstopten ze de schat onder de vloer in het huis.

De volgende dag zagen de rovers dat er iemand in de grot was geweest. Sommige potten waren omgekeerd en leeg. 'We moeten weten wie dat heeft gedaan', riep de hoofdman, 'wie kent ons geheim?' Buiten zagen ze het spoor dat Ali Baba met de zak had gemaakt en het brandhout dat was achtergelaten. 'Aha, het was een houthakker! Die moeten we vinden!' Ze reden naar de stad, op zoek naar de houthakker.

De volgende dag ging de hoofdman met twintig ezels naar de stad. Iedere ezel droeg twee grote oliekruiken. De hoofdman klopte bij Ali Baba op de deur. Ali Baba deed zelf open. 'Beste man', zei de hoofdman, 'ik heb een lange reis gemaakt en mijn ezels zijn moe. Ik heb gehoord dat u een grote binnenplaats heeft. Mag ik daar met mijn ezels overnachten?' 'Kom gerust binnen', zei Ali Baba. De ezels gingen naar de binnenplaats en de kruiken werden daar op een rij gezet.

's Avonds wilde de vrouw van Ali Baba de lampen vullen, maar ze ontdekte dat de olie op was. Ze pakte een lepel en wilde wat olie uit de eerste kruik scheppen toen er opeens een stem uit de kruik klonk: 'Is het al tijd?' Ali Baba's vrouw begreep meteen dat er rovers in de kruiken verstopt zaten. 'Nog niet!', zei ze met een zware stem. Vlug ging ze naar Ali Baba en vertelde wat ze had gehoord. Die rende snel weg om de politie te halen.

Midden in de nacht werd de hoofdman wakker. Hij klopte op de kruiken en alle rovers kwamen tevoorschijn. En juist toen ze het huis van Ali Baba wilden doorzoeken, ging de poort open. Ali Baba stond daar met een heleboel politiemannen. Ze grepen de rovers en namen de ezels mee. Ali vertelde de politie van de schat in de grot. Alle mensen die bestolen waren, kregen hun spullen terug. Alleen de schat in de kist hoefde niet terug. Die mocht Ali Baba houden als beloning. En altijd wanneer ze iets nodig hadden, keken Ali Baba en zijn vrouw elkaar aan en zeiden: 'Sesam open u!' En zo leefden ze nog lang en gelukkig, dankzij het goud in de kist.

TAALSPRONG

Assepoester

Er was eens een meisje. Zij woonde samen met haar vader in een groot huis. Ze had het heel fijn met haar vader, totdat haar vader opnieuw trouwde met een andere vrouw. Zij werd de stiefmoeder van het meisje. Die vrouw was heel gemeen en ze had twee dochters die nog erger waren. Het waren echte pestkoppen! De vader van het meisje was bijna altijd op reis. Hij had niet in de gaten dat de twee zussen zijn dochter het leven zuur maakten. En dat hun moeder vrolijk met hen meedeed! Ze lieten het meisje heel hard werken en ze moest op de keukenvloer slapen bij de oven, waar altijd veel stof en as lag. Daarom noemden ze haar Assepoester. De zussen hadden zelf altijd de mooiste kleren aan en sliepen in de mooiste kamers op zachte bedden. Terwijl Assepoester in oude gescheurde kleren en met stoffig haar moest werken, zongen de zussen heel gemeen: 'Assepoester, wat ben je raar, met dat spinnenweb in je haar. Poets mijn schoenen, ga maar boenen. En maak dan het eten klaar!' Ze lieten haar wassen, koken, schrobben en boenen.

Assepoester deed het allemaal zonder te mopperen. Als ik goed probeer te leven, is het leven ook goed voor mij, dacht ze. Dat had haar echte moeder een keer gezegd toen ze nog leefde. En dat was Assepoester nooit vergeten. Assepoester zat graag in de tuin achter het huis. Daar stond een prachtige grote boom. Ze zat vaak onder die boom en speelde met de vogels, eekhoorns en konijntjes. Ook groeide er mooie grote oranje pompoenen. Vanuit de tuin kon ze het paleis hoog op een heuvel zien liggen. De mooie torens schitterden in het zonlicht. Assepoester keek er graag naar en droomde dan over hoe het zou zijn om daar als prinses te wonen.

'Tatatadaaaaa, tatatadaaaaa!' Op een dag stond er een boodschapper van de koning op het plein voor het huis. 'De koning laat weten dat er zaterdag een groot feest in het paleis gehouden zal worden!' riep hij, 'de prins wil graag een mooi meisje uitkiezen om mee te trouwen. U bent allemaal uitgenodigd om dit feest mee te komen vieren!' De twee stiefzussen hadden het niet meer! 'Hij kiest mij!', gilte de oudste. 'Nee, ik ben veel knapper dan jij!', schreeuwde de jongste. Zo ruzieden ze een paar dagen door terwijl ze jurken pasten en schoentjes uitprobeerden. Assepoester hielp haar stiefzussen. Maar zelf wilde ze ook graag naar het feest in het paleis. Toen ze aan haar stiefmoeder vroeg of ze mee mocht, werd ze uitgelachen: 'Jij mee, Assepoester? In die vieze rok en met dat stoffige haar? Vergeet het maar! De prins zoekt een bruid, geen dienstmeisje!' Op de avond van het feest kwam er een prachtige koets voorrijden. De stiefzussen en de stiefmoeder stapten in. Ze zagen er prachtig uit. Vlak voor ze wegreden, riepen ze naar Assepoester: 'Boen de vloer nog even en zorg dat alles er netjes uit ziet!'

Wat zijn ze toch gemeen, dacht Assepoester verdrietig en ze ging onder haar lievelingsboom zitten. Ze deed haar ogen dicht en hoorde een lieve stem. 'Niet in slaap vallen Assepoester! Er is een feest waar je naartoe moet.' Assepoester deed haar ogen open en daar stond een prachtige fee. De fee zwaaide met haar toverstok en toverde Assepoesters vieze rok om in een prachtige jurk. Ze zwaaide nog een keer met de toverstok. En opeens had Assepoester prachtige krullen en glazen schoentjes aan haar voeten. En daar waar net nog de pompoen lag, stond nu een glazen koets met prachtige paarden ervoor. 'Assepoester, het is tijd om naar het feest te gaan. Maar pas op: als de klok om middernacht voor de twaalfde keer slaat, wordt de betovering verbroken. Zorg dus dat je op tijd thuis bent!', zei de fee.

Assepoester reed in de koets naar het paleis. Toen ze het paleis binnenkwam, keek iedereen naar haar. Zo'n mooi meisje hadden ze nog nooit gezien. Assepoesters stiefmoeder en zusjes herkenden haar niet. Ze waren heel jaloers toen de prins haar ten dans vroeg. Hij danste de hele avond met Assepoester en liet haar niet meer los.

Plotseling hoorde Assepoester de klok slaan. Ze dacht aan wat de fee had gezegd, ik moet naar huis! Assepoester maakte zich los uit de armen van de prins en rende naar buiten. 'Wacht!', riep de prins verbaasd. Maar Assepoester holde de trap af. Ze struikelde en verloor haar glazen schoentje. Toen sprong ze in de koets en weg was ze... Vlak na een bocht sloeg de klok voor de twaalfde keer. Voor ze wist wat er gebeurde, lag Assepoester met haar neus in het zand. Niet in haar mooie jurk, maar in haar oude vieze rok. Naast haar lag een pompoen. 'Oh...', zuchtte ze, 'wat heb ik heerlijk gedanst. Of heb ik dat alleen maar gedroomd?'

'Tatatadaaaa, tatatadaaaa!' Een paar dagen later klonk er opnieuw trompetgeschal op het plein. De boodschapper was er weer. En naast hem zat de prins op een prachtig paard. Hij droeg een kussentje met daarop een glazen schoentje. De boodschapper liep met luide stem: 'De prins is op zoek naar het meisje van zijn dromen! En dat is het meisje dat dit schoentje precies past.' De twee stiefzussen renden met heel veel andere meisjes naar buiten. Maar hoe vaak ze ook probeerden, het sierlijke schoentje paste niemand.

Toen klonk er een zachte stem: 'Mag ik ook even passen?' Iedereen keek op. Daar stond Assepoester, in haar oude kleren en met vies haar. 'Natuurlijk niet!', riepen de gemene zussen. 'Natuurlijk wel', zei de prins. Assepoester gleed met haar voet in de glazen schoen. Het paste perfect.

Meteen veranderde haar oude rok in een schitterende jurk. De prins tilde haar op zijn paard. 'Jij zult mijn bruid zijn', zei hij zacht. En samen met haar prins leefde ze nog lang en gelukkig....

Roodkapje

Er was eens een meisje dat met haar moeder aan de rand van een bos woonde. Het meisje droeg altijd een rood doekje om haar hoofd. Daarom noemden ze haar 'Roodkapje'. Het meisje had een grootmoeder die aan de andere kant van het bos woonde. Op een dag werd grootmoeder ziek. 'Wil jij deze mand met lekker eten naar oma brengen?', vroeg de moeder van Roodkapje, 'dan wordt ze vast snel beter.' 'Natuurlijk', zei Roodkapje en ze ging op weg. 'Ga niet van het pad af, Roodkapje, dan kun je niet verdwalen en kom je vanzelf bij oma', zei moeder. Roodkapje deed wat haar moeder had gezegd. Huppelend en zingend volgde ze het pad.

Ik ga naar grootmoeder koekjes brengen

In het bos, in het bos

Ik ga naar grootmoeder koekjes brengen

In het bos

Onderweg kwam Roodkapje de jager tegen. 'Waar ga je naar toe, Roodkapje?', vroeg hij. 'Ik ga naar grootmoeder. Ze is ziek.' 'Dat is aardig', zei de jager. 'Blijf wel op het pad, meisje, anders verdwaal je nog. En pas op voor de wolf.' Maar Roodkapje was helemaal niet bang voor de wolf en ze huppelde vrolijk verder.

Ik ben niet bang voor de boze wolf

'k Ben niet bang, 'k ben niet bang

Ik ben niet bang voor de boze wolf

'k Ben niet bang

Plotseling sprong er vanuit het niets een groot, harig dier voor haar voeten. De wolf! Hij was toch wel een beetje eng! 'Waar ga je naartoe, meisje?', vroeg hij met zijn liefste stem. 'Ik ga naar grootmoeder', zei Roodkapje geschrokken, 'ze is ziek.' 'Wat aardig!', zei de wolf, 'en waar woont jouw oma dan wel?' Roodkapje zei dat ze alleen maar het pad hoefde te volgen en er dan vanzelf zou komen. De wolf kreeg een gemeen plan. 'Weet je dat er verderop heel mooie bloemen staan? Daar zou je oma vast blij mee zijn.' 'Ik mag niet van het pad', zei Roodkapje. 'Dat is heel goed van je,' zei de wolf, 'maar denk er eens aan hoe blij je oma zou zijn.' 'Dat is waar', zei Roodkapje. Ze dacht dat een paar bloempjes plukken geen kwaad kon. Stiekem ging ze het pad af, op zoek naar bloemen.

Ondertussen rende de wolf snel naar grootmoeders huisje en trok aan de bel. 'Wie is daar?', vroeg grootmoeder. 'Ik ben het, Roodkapje!', jekte de wolf met een hoog stemmetje. 'Ik kom wat lekkers brengen!' 'Trek maar aan het touwtje, dan gaat de deur vanzelf open!', riep grootmoeder schor vanuit haar bed. De wolf stormde de kamer in. Met één sprong was hij bij oma en met één hap slokte hij haar op. Toen zette hij een slaapmuts op en deed, net als oma, een nachtopon aan. Daarna ging hij in bed liggen.

Roodkapje was nog altijd diep in het bos. Ze had toch veel bloemen geplukt en had helemaal niet door dat het al bijna donker was. Snel zocht ze het pad terug en holde naar grootmoeders huisje. 'Wie is daar?' Wat een rare stem! Oma was vast heel ziek. 'Ik ben het, Roodkapje.' 'Trek maar aan het touwtje, dan gaat de deur vanzelf open', piepte de wolf. Roodkapje stapte binnen.

Ze vond dat haar oma er maar raar uitzag. 'Kom toch verder, lief kind.' Haar stem klonk echt héél ziek. 'Maar oma, wat heeft u toch grote oren...' 'Dan kan ik je beter horen, mijn kind.' 'Maar oma, wat heeft u toch grote ogen...' 'Dan kan ik je beter zien, mijn kind.' 'Maar oma, wat heeft u toch grote handen...' 'Dan kan ik je beter pakken, mijn kind.' 'Maar oma, wat heeft u toch verschrikkelijk grote tanden...' 'Dan kan ik je beter... opeten!' De wolf sprong op en voordat Roodkapje het besepte had hij haar in één hap opgegeten. De wolf gaapte eens diep na zijn lekkere maal. Hij was er moe van geworden. Hij ging weer in bed liggen en viel in een diepe slaap waarbij hij heel hard snurkte.

De jager, die in de buurt was, hoorde het gesnurk. Hij dacht aan wat Roodkapje gezegd had. Hij keek door het raam naar binnen en zag meteen dat het geen zieke oma was die daar in het bed lag. Het was de wolf met een heel dikke, ronde buik. De jager aarzelde geen moment en sloop het huisje binnen. Hij pakte zijn zakmes en sneed voorzichtig de buik van de slapende wolf open. Daar kwam Roodkapje tevoorschijn. En daar was ook de grootmoeder. 'Oef! Wat was het daar donker!', zeiden ze. Wat waren oma en Roodkapje blij dat ze bevrijd waren.

'Ik ga écht nooit meer van het pad af', zei Roodkapje. De jager fluisterde: 'We zullen die gemene wolf eens een lesje leren. Roodkapje, haal buiten wat grote stenen.' Het meisje vond een paar zware stenen en droeg die naar de jager. Snel stopte hij ze in de buik van de wolf. Grootmoeder naaide de buik weer netjes dicht. Daarna verstopten ze zich en ze wachtten af. Toen de wolf wakker werd, voelde hij zich niet zo lekker. Hij strompelde het huisje uit, het bos in. Hij mompelde: 'O, wat voel ik me beroerd. Ik heb iets doms gedaan. Nooit meer eet ik mensen op, daar kun je van op aan.' En inderdaad, van de wolf hebben ze nooit meer iets gezien of gehoord.

De wolf en de zeven geitjes

Er was eens een lieve moedergeit die zeven kinderen had. Ze waren dol op elkaar en woonden in een leuk huisje in het bos. De geitjes vonden het heerlijk om buiten te spelen. Met elkaar, maar ook met andere dieren uit het bos. Maar als hun moeder er niet was moesten ze binnenblijven. Want in het bos woonde een grote gevaarlijke wolf die een jong geitje wel lekker vond. Er werd gezegd dat de wolf in een hap één geitje op kon eten.

Op een dag zei de moedergeit: 'Kinderen, ik ga boodschappen doen in het dorp. Jullie moeten dus binnenblijven tot ik terug ben en voor niemand opendoen. Zeker niet voor de wolf! De wolf is heel slim en sluw. Hij zal vast proberen jullie voor de gek te houden.' 'Meeeee', mekkerden de geitjes tegelijk. Toen ze hun moeder uitgezwaaid hadden, deden de geitjes de deur goed op de grendel. 'Zullen we gaan ganzenborden?', vroeg een van de geitjes. 'Meeeee... ja leuk!', riepen ze door elkaar. Het kleinste geitje pakte het spel uit de kast.

De dobbelstenen rolden nog maar net over de tafel toen er op de deur werd gebonsd. BOEM BOEM BOEM! Iedereen schrok van de rauwe stem die riep: 'Ik ben het, moeder. Ik ben al terug!' 'Daar geloven wij niets van!', riepen de geitjes. 'Moeder heeft een lieve zachte stem. Maar jij niet, jij bent de wolf. Ga weg!' Ze wisten dat ze gelijk hadden. Want toen ze naar buiten keken, zagen ze het gemene beest weglopen.

Terwijl de geitjes vrolijk verder speelden, liep de wolf regelrecht naar een winkeltje aan de rand van het dorp. Hij kocht er een groot stuk krijt. Niet om mee te schrijven, maar om op te eten. Hij kreeg er een zachte stem van. De wolf rende snel terug naar het geitenhuisje. Hij bonsde weer op de deur en riep: 'Halloooo!', met een veel hogere en zachtere stem. 'Ik ben het, moeder.' 'Meeeee!', riepen de geitjes blij. Maar toen ze door het raam keken, zagen ze een grote zwarte poot. Geschrokken begonnen ze door elkaar te roepen: 'Ga weg, wolf! Ga weg! Jij bent het weer. We zien het aan je zwarte poot, die van moeder is wit!' De wolf was woest, maar de deur bleef dicht. Het was hem weer niet gelukt. 'Nu zal hij niet meer terugkomen', zei het eerste geitje. 'Wij zijn hem toch steeds te slim af', riep het tweede geitje. 'Moeder zal zo wel terug zijn', zei het derde geitje en hij gooide de dobbelstenen. 'Drie. Je valt in de put!', zei het vierde geitje. En het vijfde geitje lachte: 'Opnieuw beginnen!' 'Meeeee', schaterde het zesde geitje. Het kleinste en zevende geitje zei niks.

Ondertussen bracht de wolf een bezoekje aan de bakker. Met meel maakte hij zijn poot helemaal wit. Die leek nu sprekend op een geitenpoot. Gemeen lachend rende hij weer terug naar het huisje. Het oudste geitje had het spel bijna gewonnen toen er voor de derde keer hard op de deur werd gebonsd. BOEM BOEM BOEM! Een lieve stem zei: 'Hallo, ik ben het, moeder. Ik ben weer thuis.' 'Laat dan eerst je poot maar eens zien', riepen de geitjes. En inderdaad, de poot die voor het raam verscheen was wit. 'Ja, het is moeder!', juichten ze, 'we doen open!'

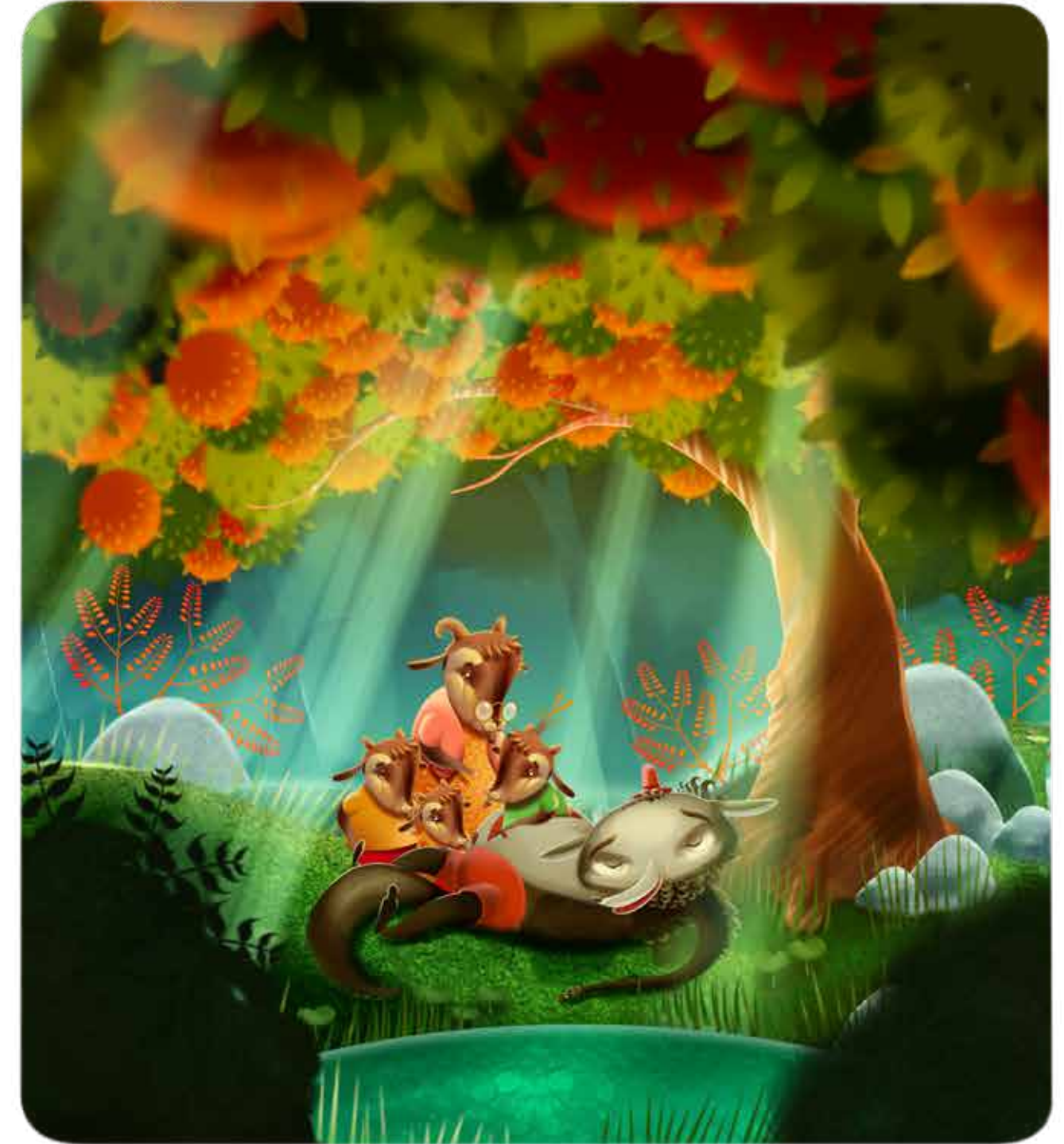
En ze maakten de grendel van de deur los. Maar wat een schrik! Het was de wolf. Woest brullend stormde hij het huis in! Hij leek nog veel groter dan anders. 'Hahaaa! Nu heb ik jullie!', lachte hij gemeen, 'ik ga jullie opeten!' De geitjes vluchten in paniek alle kanten op. Het eerste en tweede geitje kropen in de kast, het derde geitje achter de kast, het vierde geitje onder het bed. Het vijfde geitje rende naar de keuken en het zesde kroop in de kachel. Het zevende en allerkleinste geitje verstopte zich in de grote staande klok en deed het deurtje dicht. De wolf rende door het huis en schrokte het ene na het andere geitje naar binnen. Het kleinste geitje bleef bibberend in de klok zitten. Nadat de wolf het zesde geitje in een hap had opgegeten, was zijn honger gestild. Hij zag niets meer bewegen en dacht dat hij ze allemaal had opgeslokt. Tevreden gapend liep hij de deur uit, terwijl hij mompelde: 'Nu ga ik een lekker dutje doen.'

Het kleine geitje zat nog steeds in de klok toen zijn moeder thuiskwam. Aan haar armen bungelden twee manden met boodschappen. Ze neuriede een vrolijk wijsje, tot ze zag dat de deur openstond. Moeder geit ging snel naar binnen. Ze schrok enorm van de rommel die ze aantrof. Alle meubels lagen omver, de kast stond open en de deken lagen op de grond. Maar het ergste was dat de kinderen weg waren! Ze begreep meteen wat er gebeurd was. Ze riep hen een voor een, maar kreeg geen antwoord. Of toch? Heel zacht klonk het: 'Moeoe... moeder?' En daar zag ze, in de grote klok, haar jongste en zevende kindje zitten. Ze bevrijdde hem en nam hem op schoot. Hij vertelde wat er gebeurd was. Moeder moest erg huilen, maar het kleintje zei dapper: 'Kom mee! De wolf is misschien nog ergens in de buurt!'

Samen liepen ze naar buiten. En ja hoor! Even verderop lag het vreselijke beest te slapen onder een boom. Hij snurkte oorverdovend en zijn dikke buik stak hoog boven het lange gras uit. Maar wat was dat? Het leek wel of er van alles in die buik bewoog. Zouden de geitjes nog leven? 'Haal vlug mijn naaispulletjes!', fluisterde moeder geit en het kleine geitje deed meteen wat ze vroeg.

Met een schaar knipte moeder geit voorzichtig de buik van de slapende wolf open. Meteen kwam er een geitenkopje tevoorschijn. En even later nog een en nog een. Gelukkig, ze waren alle zes nog in leven omdat de wolf elk geitje in een hap had opgegeten. Wat was moeder blij!

'Haal gauw een paar grote stenen, dan doen we die in zijn buik', zei ze. Ze hielpen allemaal mee. De wolf sliep zo diep dat hij niet merkte dat zijn buik opnieuw gevuld werd. Deze keer niet met geitjes, maar met loodzware stenen! Moeder naaide de boel snel dicht en verstopte zich samen met de zeven geitjes achter de struiken.

Even later werd de wolf wakker. Hij voelde zich helemaal niet lekker en had verschrikkelijke dorst. Het kostte hem moeite om overeind te komen omdat de stenen in zijn maag heen en weer rolden. Waggelend liep hij naar de bosvijver en kreunde: 'Wat botst en klotst daar in mijn buik? Waarom heb ik zo'n pijn? Het voelt als zware stenen. Al weet ik dat het geitjes zijn.' Toen boog de wolf zich voorover om te drinken. De stenen in zijn buik rolden naar voren en hij viel met een plons in het koude water. Hij spartelde nog even, maar zonk toen naar beneden en verdronk. 'Hoera, hoera!', juichten de geitjes en ze kwamen achter de struiken vandaan. Blij dansten ze rond de vijver.

Moeder geit tilde haar jongste en zevende geitje op en gaf hem een dikke knuffel. 'Jij bent het kleinste geitje, maar je bent mijn grootste held!', zei ze. 'Hoera voor nummer zeven!', juichten alle geitjes. Het fijnste van alles was dat ze voortaan zo vaak buiten mochten spelen als ze wilden. En ze leefden nog lang en gelukkig.

TAALSPRONG

Hans en Grietje

Er was eens een arme houthakker die met zijn vrouw en kinderen, Hans en Grietje, aan de rand van een groot bos woonde. Het waren slechte tijden. Al werkte vader altijd heel hard, hij verdiende niet genoeg met houthakken. Op een avond, toen de kinderen al naar bed waren, zei hij tegen zijn vrouw: 'We zijn arm. Al ons geld is op en we hebben bijna geen eten meer. Ik weet niet hoe het verder moet.' 'We kunnen de kinderen morgen achterlaten in het bos zodat ze de weg naar huis niet meer kunnen vinden', zei zijn vrouw. 'De kinderen achterlaten? Hoor ik dat goed? Dat kun je niet menen!', riep de houthakker. Maar zijn vrouw zei bits: 'Heb jij soms een beter idee?' Ondertussen waren Hans en Grietje wakker geworden. Ze hadden alles gehoord en werden er verdrietig van. Grietje moest zachtjes huilen, maar Hans legde troostend zijn arm om haar schouders. 'Ga maar lekker slapen, zusje. Ik heb een plannetje!'

Midden in de nacht sloop hij de deur uit. De witte kiezelsteentjes op het tuinpad glinsterden in het maanlicht. Het leken wel edelstenen. Hans vulde zijn zakken ermee. Daarna ging hij vlug weer naar bed.

De volgende ochtend vertrokken ze al vroeg om hout te sprokkelen in het bos. 'Kom Hans, doorlopen!', zei de houthakkersvrouw. Hans was al een paar keer wat achtergebleven. Dit deed hij expres, omdat hij steeds een kiezelstje op de grond liet vallen. Zo maakte hij een lang spoor van witte steentjes. Diep in het bos stopten ze. 'Rust hier maar lekker uit', zei hun stiefmoeder. Hans en Grietje vielen in slaap en toen ze wakker werden waren hun ouders nergens te bekennen.

Het werd al donker. 'Nu zijn we helemaal alleen', beefde Grietje. 'Ik weet de weg naar huis niet meer te vinden.' 'Maar ik wel!', zei Hans. 'Kijk maar...' In het licht van de maan werd zijn spoor van kiezelsteentjes duidelijk zichtbaar. Ze hoefden het maar te volgen en ja hoor, na een poosje waren ze weer thuis. Een paar weken later was het eten weer bijna op. Hans en Grietje hoorden hun stiefmoeder zeggen: 'Morgen nemen we de kinderen nog verder mee het bos in. Zo ver dat ze de weg nooit meer terug zullen vinden.' Vader wilde dit niet, maar zijn vrouw luisterde niet naar hem. Die nacht wilde Hans weer kiezelsteentjes verzamelen, net als de vorige keer. Maar de deur zat op slot en hij kon niet naar buiten.

De volgende dag verkruidde de slimmerd het broodje dat hij meegekregen had. Zo maakte hij een spoor van broodkruimels door het bos. Op een open plek stopten ze. Grietje deelde haar broodje met Hans en daarna vielen de kinderen in slaap. Het werd al donker toen ze wakker werden. Hun ouders waren weer weg, dus Hans ging meteen op zoek naar de broodkruimels. 'Ik zie de broodkruimels niet meer!', riep hij naar Grietje. 'Ik denk dat de vogels alles hebben opgegeten.' En zo was het.

De hele nacht liepen de kinderen door het bos. Ze waren moe, hongerig en verdrietig. Ze wisten niet hoe ze thuis moesten komen. Ze waren verdwaald. Tegen de ochtend werden ze verrast door het gezang van een klein wit vogeltje. Het vogeltje zong zo prachtig dat Hans en Grietje het achterna holden. Het beestje landde op het dak van een huisje dat achter een dikke boom verscholen lag. Dichterbij gekomen zagen ze dat het niet zomaar een huisje was. Het was een snoephuisje. Het dak was gemaakt van pannenkoeken en de muren van suiker en koek. 'Zie je dat, Grietje? Een huis van snoep en koek!'

Hans brak een stukje van het pannenkoeken dak af. Ook zijn zusje had honger. Ze propte een paar koekjes in haar mond. Meteen daarna ging er een luikje in de voordeur open. Een krakerige stem zei: 'Knibbel knabbel knuisje, wie knabbelt er aan mijn huisje?' De deur ging open en er kwam een oud vrouwtje tevoorschijn. Gelukkig sprak ze vriendelijk: 'Kijk nou wat een uitgehongerde magere kindjes! Kom toch binnen, kom toch binnen. Ik ben net pannenkoeken aan het bakken.' Dat lieten Hans en Grietje zich natuurlijk geen twee keer zeggen. Snoep is lekker, maar een dikke, warme pannenkoek als ontbijt... dat is pas smullen! Ze gingen het huisje binnen.

Opeens duwde de oude vrouw de deur dicht-BAM!- en deed de grendel erop-PATS! Ze greep Hans met twee sterke handen en lachte gemeen: 'Hihaa, ik heb jullie te pakken. Er zijn hier helemaal geen pannenkoeken, behalve die op mijn dak natuurlijk.' 'Laat me los!', gilde Hans. 'Laat hem los!', schreeuwde Grietje. Maar het oude vrouwtje was een heks en zei: 'O, nee! Vanaf nu zijn jullie van mij!' De heks sloot Hans op in een hok met tralies. 'Zo, blijf daar maar zitten. Je moet eerst goed dik worden, dan smaak je veel lekkerder.' Had Grietje de heks goed verstaan? Ging de heks haar broertje opeten?

De dagen daarna moest Grietje hout sprokkelen, vloeren vegen en eten koken. Veel eten koken, want bijna alles moest ze naar Hans brengen, die dikker en dikker werd. Een keer fluisterde hij: 'Hou vol Grietje, wij zijn slim genoeg om hieruit te komen.' Elke dag wilde de heks Hans in zijn wijsvinger knijpen. Ze wilde voelen hoe dik hij al was. Gelukkig had de heks slechte ogen. Ze had niet in de gaten dat Hans, die al behoorlijk dik werd, telkens een dun stokje tussen de tralies doorstak. 'Nog steeds te dun!', riep de heks dan. 'Grietje, domme meid. Bak nog wat meer spek voor je broer. Hij moet echt dikker worden!'

Een tijdje later had de heks genoeg van het wachten. Deze avond wilde ze Hans opeten. 'Grietje, gooi eens wat meer hout op het vuur. De oven moet goed heet zijn!' Grietje schrok. De tranen stroomden over haar wangen. Daardoor lukte het haar niet om de oven goed heet te maken. De heks werd ongeduldig: 'Ik zal je weleens even laten zien hoe dat moet. Aan de kant, dom meisje!' Die woorden maakten Grietje opeens verschrikkelijk kwaad. Het was genoeg geweest! Toen de heks zich voorover boog om in het vuur te poken, gaf Grietje de gemene heks een duw. De heks viel voorover in de oven. Meteen sloot Grietje het deurtje van de oven. 'Hoera! Goed gedaan!', juichte Hans. Wat was hij trots op zijn zusje. Ze bevrijdde hem en lachend vielen ze elkaar in de armen.

'Ik heb nog een verrassing voor je Hans.' Grietje opende een la. 'Kijk eens wat ik gevonden heb?' De la lag vol met goud en prachtige edelstenen. Snel stopten Hans en Grietje hun zakken vol. Hans keek zijn zus aan. Allebei moesten ze opeens denken aan hun lieve vader. Grietje deed de rest van de edelstenen in haar schortje. 'En nu meteen naar huis', zei ze. Op goed geluk begonnen ze te lopen. Zo kwamen ze bij een brede rivier. Een lieve witte zwaan bracht hen naar de overkant. Daar herkenden ze allebei de omgeving.

Ze waren vlakbij hun huis! Het duurde dan ook niet lang of ze werden door hun vader in de armen gesloten. Hij hilde van geluk. 'O, ik schaam me zo dat ik jullie in de steek heb gelaten! Ik heb jullie stiefmoeder voorgoed weggestuurd. Ik wil haar nooit meer zien!' Toen lieten Hans en Grietje al het goud en de edelstenen zien. 'Kijk vader, nu zijn we rijk!' 'Wat geweldig!', zei de houthakker, 'maar het mooiste is dat ik jullie terug heb!' En met zijn drieën leefden ze nog lang en gelukkig!

Carola Peeters (projectleider)
Sanne Jennen
Laura Tonk

Met dank aan:

Scol Basico San Hose, Scol Basico Conrado Coronel, Frans Teunissen,
Aurita Arends, Merle Sint Jago-del Prado, Jessica Maduro,
Merlynne Williams, Joyce Pereira, Ryma van der Linden, Helena Kock,
Mirella Wijngaarden, Ivy Thijzen, Lieneke Loor, Jeanette Jacobs,
Hetwig Kuiperdal

Uitgegeven door afdeling Curriculumontwikkeling,
Directie Onderwijs Aruba

Opdrachtgever: Projecto Scol Multilingual (PSML)
Illustraties: Mark Janssen, Anne de Bode, Hester van de Grift,
Helen van Vliet, Jort van der Jagt
Producent: IDEE nv, Wietske Dijkstra

ISBN: 978-99904-68-54-0

Copyright ©, Land Aruba

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een automatisch gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.